ahwid hüppawad willistades ja keelt plakſutades, ſabbad ſorgus, ühhe puu pealt teiſe peale, kiigutawad ennaſt ſabba piddi puu rao külges, ja löwad aea witeks kukkerpalli ja hundi rattaſt. Ja neid puttukaid, mis ſiin, kui tulle ſäddemed, üks ſeia, teine tänna, lendawad, on kui pihha ja pörnu; ühhed punnaſed, teiſed ſinniſed, kirjud ja wikkerkaari karwaliſſed, pörriſewad nemmad omma hiilgawa tiwastega, maggusad roga otſides, ühhe öie pealt, teiſe peale. Keik mets ellab ja köllab laulust ja liſſaſt, misga linnud ja muud loomad omma römu ehk hädda kulutawad. Pappukoid need illuſad linnud, musta löwwera nokkadega, kiſſendawad, möda oſſi nokkapiddi ronnides ehk lennates; rääſtas laulab poeſas warjul omma römu laulu maggusa hoalega; Manakin, üks lind, meie musta rääſta ſuurune, kedda orrila mängiaks hütakſe, puhhub omma willet, otſe kui olleks temmal weike orril kahhekſa mönnuſa willega ollewat. Temma laulab meie öpikku luggu, ja liſſab omnast peast weel palju jure, nenda et öpik temma wasto kehwa laulik on. Tukan ehk pippra lind, lögutab omma märatu nokkoga, rähna ſeltſis, kes jälle puid metſas raiub, kui teo mees kirwega. Ülle keigi teiste laulu ja willet on Uraponga linnu heal, misga temma körges puu latwas innimeſt ärra kohkuma teeb. Selle linnu heal on ſeſamma, mis ſeppa paias kulukſe, kui ſepp amrega allaſi



peale lööb. Kes tedda kaugelt kuleb, mötleb töeste ſeppa ollewad, kes hobboſe rauda allaſi peal taub.

Kui ſuurukesſed on meie Eesti maa keige wähhemad linnukesſed? Piſſemaid ei tahha naljalt leida, kui tihhane ja paio lind on; agga waata, mis tillokenne kolibri on. Ta penikenne hiilgaw kehha ei olle ſuurem ühtegi, kui mets meſſilaſſe kehha, ja nok ni ſuur ja terraw kui kaddaka otkas. Temma on öige üks illus piſſoke mängi aſſi teiste lindude ſeaſt, agga julge ja akkaja, näätleb ta allati teiſtega, ja ſaab wöitu ſuurematte üle. Otſe kui meſſilane upputab ta ennaſt öie rüppe keik omma kehhaga, ja immeb öie maggusad. Temma munnakesſed on parraja erne ibba ſuurused; peſſa, teddre munna ſuurune, rippub nödra oksa külges.

Meie ei olle ſedda illu ja ehtid ommal maal unnesti näinud, mis Braſilia metſas igga puu oksa peal nähha ſaame. Maalder ei wöi illuſamaid liblikaid malida, kui need on, mis ſiin tuhhande kaupa ſärrawa ja pöllewa tiiwadega, kui roosi pöeſa öied, tuuleſt laiale puhhutud, ümmer ringi lendawad. Siin on illu poleſt küll ſelle mailma parradiſi ned, agga ſedda rahhu ja önne, mis ärra kaudatud parradiſis innimeſt täitis, ei olle ſiin mitte leida. Waew ja hädda on ſiin temma oſſaks, nenda kui iggas paikus, kuhhu ta omma pattuga lähheb. Se mailm ep olle keige omma illuga muud, kui üks hädda org, kus keik